

Jan Willem Roosenbrand - Efz 4:32 - 5:2 - vergeving ontvangen en doorgeven

Ik ga meteen aan tafel staan. Want dit is de hoofdzaak: de tafel, brood en beker, Christus die zichzelf aan ons geeft.

En die tegen ons zegt: Efz 4:32-5:2

We hebben wat te vieren. We vieren hoe royaal God is.

En hoe royaal wij nu tegenover elkaar mogen zijn.

Die tweeslag, daar gaat t steeds om in het evangelie.

Ontvangen en dan zelf weer doorgeven.

De beweging van God naar jou toe en dan van jou naar de ander.

Volg het voorbeeld van God.

Poeh, dat is nog al wat.

Wij zijn God toch niet?

Volg het voorbeeld van God die de beweging van vergeving op gang heeft gebracht.

Het begint niet bij ons, het begint bij hem: Hij heeft ons vergeven!

Hij doordringt je ervan dat je een geliefde kind van God bent.

Kinderen die hij liefheeft.

Formulier 5: Christus gedenken.

Dat is het begin.

En dat mag je doorgeven.

Formulier 5: gemeenschap en verwachting eerste twee regels.

Hier aan tafel zie je een voorbeeld. Hoe doe je dat, meeleven met elkaar, goed zijn voor de ander? Elkaar vergeven?

Samen naar voren lopen en je lege handen uitstrekken naar het brood. Samen de beker heffen.

Elkaar vergeven.

Valt er wat te vergeven?

Zitten er dingen scheef in de onderlinge verhoudingen binnen de Oosterkerk?

We hebben een lastige tijd achter de rug en we zitten er deels nog midden in. Bezuinigingen, ontslag, reorganisatie.

De mensen die hier van dichtbij bij betrokken zijn, weten waar dit over gaat.

Maar het is een voorbeeld dat zo maar vermenigvuldigd kan worden. Wie actief is in de kerk, in een commissie, of in de kerkenraad, moet helaas vaak een wat dikkere huid hebben. Maar je hebt er geen commissie voor nodig om frustraties op te doen in elkaar. Ik loop nu een aantal jaartjes mee en heb heel wat botsingen gezien en meegemaakt. Volg dus het voorbeeld van God, en vergeef elkaar zoals God jullie in Christus vergeven heeft.

Laatst hadden we het ergens over dat het mooi zijn om na een heftige tijd waarin harde woorden vielen, waarin irritaties hoog opliepen, waarin ondanks goede bedoelingen mensen gekwetst werden, hoe het mooi zou zijn om als afronding en herstart een BBQ te houden met elkaar. Een maaltijd om te verzegelen dat we weer samen verder willen. Als verzegeling van verzoening, van bereidheid om bij verschil van mening toch weer samen verder te gaan. Maar toen bedachten we dat we dat ritueel natuurlijk al eeuwen hebben: we doen het vandaag in de kerk. We eten met elkaar en heffen de beker.

Alleen, dat is een ritueel dat zo is uitgesleten en dat vaak ook zo is opgesloten als of het alleen iets is tussen God en mij. We lezen een formulier, we pakken een miniem stukje brood en drinken uit een piepklein bekertje. En dat is het dan.

Zullen we vandaag eens proberen het te beleven als een familiediner. Het familiediner: een familie kan zo maar door onnozele dingen (of door echte problemen en grote fouten en onbeschofte akkefietjes) uit elkaar raken. Gelukkig kan Bert van Leeuwen bij je aanbellen en je uitnodigen om het toch weer te proberen met elkaar.

Vandaag belt Paulus bij je aan en hij zegt: volg het voorbeeld van God. Vergeef elkaar. Wees naar elkaar net zo royaal als God is naar jou.

Volg het voorbeeld van God.

Hoe deed en doet God dat dan
Bij hem merk je allereerst dat vergeving niet gaat om dingen waar wij van zeggen: ach het valt ook wel mee. Nee, het viel niet mee. Er zit echt wat scheef tussen God en ons. Het is geen kleinigheid.

Toen ik erop aandrong te vergeven (in een of andere familiekwestie) zei ze

tegen ja, ja, maar u weet niet wat er wel niet allemaal gebeurd is, het is niet niks.

Nee, natuurlijk niet, het is niet niks vergeven.

Maar dat is nou juist de grap van vergeven, dat je van wat echt fout is, wat echt kwetsend was, wat echt niet deugde, waar je echt van wakker hebt gelegen, dat je dat kunt opruimen. Zodat het niet verder woekert.

Ja maar, hij heeft zelf helemaal door hoe hij me gekwetst heeft.

Volg dus het voorbeeld van God en vergeef elkaar.

Vergeeft God alleen die dingen waar wij ons zo van bewust zijn? Vergeeft God alleen dat wat wij opbiechten of is zijn bereidheid tot vergeven groter dan ons bewustzijn. We zongen vanmorgen nog: o Heer, wie kent de maat van zijn verborgen kwaad.

Ja maar hij blijft maar zo doen, daarom heb ik geen zin hem te vergeven, het begint morgen weer vrolijk van voren af aan.

Volg dus het voorbeeld van God: wat zei Jezus ook al weer: 7x? 7x70 x.

Dat geldt van fouten, van domme opmerkingen, van irritante mailtjes, van al die keren dat je je niet gezien voelde, dat anderen kansen lieten liggen om met je mee te leven. Ja, dat kan heel kwetsend zijn, als je misschien onbedoeld gewoon vergeten wordt, overgeslagen, niet gezien, niet gewaardeerd in je deskundigheid, in wie je bent.

Altijd goed om aan de orde te stellen, vergeven is niet dat je er niet over praten mag, God vergeeft ons onze zonden en stelt ze daarmee wel degelijk aan de orde. Wat niet goed is is niet goed en hoef je niet recht te praten.

Alleen hoe stel je het aan de orde?

Hoe bereid ben je de eerste te zijn.

Volg het voorbeeld van God, die zijn zoon voor ons gaf toen wij nog zondaars waren. Toen wij nog geen stap in zijn richting gezet hadden.

Volg het voorbeeld van God, en vergeef elkaar zoals God jullie in Christus vergeven heeft.

En begin daar telkens opnieuw: hier brood en beker, lichaam en bloed van Christus. Voor jou.

En jij mag het doorgeven aan anderen.

We hebben zijn geest nodig.
Dan komt er vrede.

Ik vroeg een kind wat vrede is. Ze zei:
Als er geen ruzie is. Ik vroeg het
aan een oude man. Hij zei: Als ze niet schieten.

Ik dacht, wat niet is lijkt duidelijk
maar wat is het dan wel? En las hoe Jezus
na het graf het midden van zijn vrienden
zoekt; zonder verwijt tot drie keer toe
een vredeswens. Ik dacht: Dat hij nog gaat
na hun verraad. En las hoe hij zijn kracht
in wonden toont. Ik dacht: hoe kan een mens
in vredesnaam zo leven? En vroeg aan hem
wat vrede is. Hij blies en zei: Ontvang mijn geest.

Laten we bidden: Formulier 5 gebed